

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi Zakładów Przemysłu Cukierniczego „M.(...)” S.A. w R. obecnie w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 7 marca 2007r., sygn. akt I ACz (...), wydanego w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko Zakładom Przemysłu Cukierniczego „M.(...)” S.A. z siedzibą w R., obecnie w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2008 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie pozwanego Zakładu Przemysłu Cukierniczego „M.(...)” S.A. w R. na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 stycznia 2007 r., którym Sąd ten odrzucił sprzeciw pozwanego od wydanego w dniu 10 października 2006 r. w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia powód zarzucił, że Sąd Apelacyjny błędnie i z naruszeniem art. 503 § 1, 504 § 1, 130 § 1 k.p.c. i art. 45 Konstytucji przyjął, iż jego sprzeciw wniesiony został po upływie terminu i podlegał odrzuceniu na podstawie art. 504 § 1 k.p.c. Wnosił o stwierdzenie niezgodności z wymienionymi przepisami zaskarżonego postanowienia. Podał, że na skutek wydania przez Sąd Apelacyjny niezgodnego z prawem postanowienia poniósł szkodę musiał

bowiem zapłacić powodowi kwotę 126.299,53 zł w wykonaniu nakazu zapłaty z dnia 10 października 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy na skutek jego wydania stronie została wyrządzona szkoda. Zaskarżone w sprawie niniejszej postanowienie wydane zostało przez Sąd drugiej instancji i zakończyło postępowanie w sprawie, lecz jego wydanie (tak jak i wydanie przez Sąd Okręgowy orzeczenia o odrzuceniu sprzeciwu pozwanego) nie wyrządziło skarżącemu twierdzonej szkody.

Odrzucenie sprzeciwu spowodowało jedynie to, że pozwany utracił możliwość zaskarżenia nakazu zapłaty, a droga do dalszego rozpoznania sprawy została, co do zasady, definitywnie zamknięta. Nakaz zapłaty stał się prawomocny i w niniejszym postępowaniu ze skargi nie jest dopuszczalne badanie jego prawidłowości. Weryfikacja przyjętego przez powoda założenia, że w razie utraty przez nakaz zapłaty mocy w następstwie skutecznego wniesienia sprzeciwu i po merytorycznym rozpoznaniu sprawy skarżący nie poniósłby szkody odpowiadającej należności zapłaconej powodowi na podstawie nakazu nie jest więc możliwa w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego rozstrzyganie, jakie orzeczenie należało wydać, gdyby sprzeciw pozwanego został skutecznie wniesiony. Jedynie zaskarżenie nakazu w drodze skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem umożliwiłoby dokonanie oceny jego prawidłowości. Skarżący musiałby jednak wykazać, że zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c.

W tym ujęciu szkody jej źródło stanowi nakaz zapłaty, a więc leży ona poza normalnym związkiem przyczynowym z zaskarżonym postanowieniem. Z tej przyczyny, niezależnie od ewentualnej niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia (co zresztą w sprawie nie zachodzi) skarga jest niedopuszczalna.

O odrzuceniu skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.